

37. Sumardagurinn fyrsti.

15 blöð qto.

*Sumardagurinn fyrsti*

*[Faint, mostly illegible handwritten text in Old Norse script, likely a manuscript page.]*

1.

Sumardagurinn fyrsti

var jafnan talinn sá háteiddagur ársins, sáem ostkan afti jafuvel og ánu  
þannu að hléinka sér: Háteid vorsins. Þyris kemur og hinuun appoxandi ostu lydi var  
þessi dagur einn hinu militsverdasti háteidis dagur, þótt enginn helgidagur vori í  
almennuun stitringi, heldur gleði- og fagnadarkáteid hinna ungu - og vitant. hinna  
eldri einnig - yfir þvi, að vorid vori komid. Þessi dagur ber ávalt uppá einhveru  
þannu fimtudag, sáem fellur í dagana 19. til 26. apr. að þeim báðum meðhöldum. Þessi  
dagur var enginn hvíldardagur, nema frá tölu vori, en þá nokkur sumir - þ. á. m. ég og  
þvítt engin meinsdagur til þess að róa fram undir bringard, um fjölda ósa og lösa  
til að málta djippi þeirra, finna god mid í þeim, með minnumandi hánu sjó, o. s. fr.  
Var og offi þeim flidagurum, þenna dag, sér stafel. mäs óðnum: Trólf, Síni Adólfssoyni, Síni Ólafs-  
soyni (mí fram, kv. stj. og baulastji), sáem allir vörum ágótuðu formann þar eystra og óðnum Franz  
í þvi, að hafa minn fjórmas. - Þag þenna máttu allir róa, á þess að góida fátökraklæk (óðum  
mátti Skerlingahl. og áður Hospítals hl.), einu og þrafist var, og roid var í helgidagurum. M. ó. ó.:  
Þennu máttu stunda alla vinnu þennan dag, til sjós og sveita, á þess að minn usinar hönd-  
urda seltur vori að róa og minn máttu, veru fellis - þetta var sí dagur ársins,  
en flestir minna, yngri og eldri, hlöðkunda til að moga lifa og njóta hans sáem boyst,  
yfir þvi sáem á stöðum stöðum til: Strávarmin, að sjá áhrif drygðjuskopar arstanna, en  
margir hinna eldri að moga njóta þeirra og fátökraklæk til þess að reyna "Krafta í Koppum"  
sinnum, minnast í góum og góð (!) viðsteifti við náunngam og gera þann upp og til alls þess.  
var sumardagsreighan einnkar heppileg og vel tilfallin: Þá var gleði og góður matur, góði  
vins og nóg af öllu"; óvenjulega alment og róttök fylldis, áflog, stammin og upstingur,  
stálmartáður "sumardagsgrættur" (eða vellingsur), með hanel og rúsinum, stórfleði í kaffi  
og þramm og lunninum, en minn fram allt: Trólf til að "ansa" af sér vestrar hannum með viderandi  
athugasemduun minn sáemistíri amara við náunngam o. s. fr. Hvítill stórkallid - helgisida lausþó!  
til sumardagsvriðnum var við <sup>ad</sup> leugi áður og svo vel vandad í allan hátt, sáem hvev

efni og ástodur til og fyrir aðdráttum til heimar og undir-  
 brennings var sód löngu fyrir fram, svo að eltið skorti, er  
 til atti að taka. Jafnvel þótt fandi vori að smíðast mun  
 sanda tíót þess hafa stýldi í sumardaga síðunni / á lit-  
 mándinum, er hafa stýldi í sumardaga síðunni, og  
 þess vandlega gott, að neget byrðin vori til og þess, og þótt  
 enginn hefði smálkka grjóna graut frá því sumarið áður,  
 þegar tungjöldin fóru fram, þótti sjálfast að geyma sér a. m.  
 kosti eina stéppu af grjónum í sumardaga grautinu og að efla  
 sér með einhverju máti þess annars, er til hans þrefti, svo  
 sem rúsinum og kanel. En hverning sem það annars fór,  
 með slíkar byrðin, þá var brennivín sá "metall" sem  
 sig mátti missast, því á þess gat eltið / mun meina  
 sumardag gleði eða veiglu veid að nota, enda var það aðal-  
 atvís í öllu hátíða haldinu, svo, að það elti, var nojilegt  
 þótt engin tíót sípa eða grjóna grautur vori á boðstólum.  
 Brennivín varð að vera til og því betra sem meina var, en  
 stáru en hangitíót á jótunum.

Eigendur eða útgeðamenn sá um og kostinu sumardaga-  
 veiglu að öllu leyti, en þeir áttu ymist heima upp í sveit,  
 eða midu að fá veiglu kostinu þaðan og þá helst frá vestu  
 bojnu og þar var þá sípa eða grjóna grauturinn matreiðdur  
 og fluttur í hestum midu í vestföðina; þar voru einnig  
 lunnurmar bakadar, en brennivín tengid í Þalke brennivín,  
 hvort sem manni áttu inni fyrir þús eða elti. Að meita mun  
 nokkuð þótt af brennivíni til jótanna eða sumardagis

þyðst, gat stóli komið til mála, fremur en að nita máni  
nu tvö valbord í líkhestu látins mána.

Vegna þess, að veiglu kosturinn var oft sóttur í sveitabóðinu,  
mátti <sup>þennan dag</sup> jafn oft sjá menn á ferð um mindumda tilidsta  
fyrri, með tvo eða þrjú hesta í fammi nalgast sjávarþjóð,  
sem veiglu átti að fara fram í, og sitt hvorn megin í hverjum  
hesti gat að líta kláfa eða bartróta, er í vörn stórar fótur,  
dallar eða keröld, barnafull með hmausþyllum gjörta-  
grauti eða gjörtavellingi og mörgum mjólkurtrogum,  
er síðan stýldi motud til að éta úr, er að því komi, að menn  
mattu fara að gera grautum þótt stóll síðar um daginn.

Vör um sigju að ríða, var hin sjaldan flutt þannig eða langa  
lítið, heldur matreiðd í veiglu stáðnum eða nálöft honum.

Veiglu þessar sóttu venjulega allir stípsvejar, þá komu þeir  
of börn, og þeir áttu heima í verstöðinni eða nálöft honum, þá  
var því eigi sjaldgæft að til borðs sátu 30 manns eða fleiri í sjó-  
búð formannsins eða eigaða stípsins. Voru þú uppsett bord eftir  
endilaugri bíðinni, lítur breiddur í borðin, með hveju trog-  
um við hlið annars og áttu þá venjulega fjórir menn úr hveju  
trogi, sitjandi í rúmum stípsveja. Hornþeni, með álekmunni  
"Þú elessi matinn" eða því um líkt, voru jafnan notaðir við bord  
haldid í stáð stéiða, sem sjaldan voru notaðar, nema við há-  
bordid í brúðkaupsveiglu, enda voru þótt naumsk til, nema tíu  
þesslimum eða kaupmanninum.

A munda bordhaldinn var jafnan sunginn sálmurinn, Það er  
í tíma hód" og í eftirþví gafst í dag <sup>oss</sup> daglegt braut, "á

frækari bordsíða, ræðuhalds eða annars fró lítes.

En með þessu er í namu og veru eigi hálfsoðsagan af sumar-  
dagveigluinu og það er mannaþó hægð að segja hana, nema með því,  
að taka einhvern fyrsta sumardag sem dæmi, og má með því fara  
móttíð nortri um það, hvernig til hafi gengid í þessum efnum  
aðra slíka háttíðis daga. <sup>álmenn</sup> Og alla fró að dreyfa laustoga í það sem  
gjórdist á sumardaginu fyrsta fyrir 54 árinu, eða 21. apríl 1881.

Þetta ár bar þáskana, eitt og nín, uppá síðasta sumardag í vetri, eða  
17. apríl. Vortíðin hafði verið stíð, aflalítil og illviðrasöm. Á hinn 12.  
febrúar varð sá óvenjulegi atburður, að hafís raka á landi; stöf hana  
hvert tangur og tófur þara og þangs af steynum og var fró brina-  
samt nýgi um vefvinnu. Aðal-aflabroddin voru dagar 21- til 26. mars  
eða frá Þoupeðli til bodunardags þarinn og síðasta daginn, 26. mars varð  
sá sorglegi atburður, að bátur, með 7 mönnum, forð á Stokkseyrarvundi,  
drukkandi í þeirri, en 2 varð bjargad. Þennan dag var það, sem ég sá  
formann minn ganga niður að flóðar máli, leggjast þar flotan niður  
og hlusta. Þegar hann stóð upp aftur sagði hann: „Ett er sjóórðid  
líti og nín otti ornginn máðar, að fara á sjó á dag!“ Eigi á síðar héru  
öll stíps í svartu myrðri um morguninn, en er átt fyrir sundin horn,  
sá badi ég og aðrir tvöð þar var, sem hann hafði verið á hlusta eftir  
fyr um morguninn. Það var hið svo nefnda „muduhljóð“ sem hann var  
á hlusta eftir og heyrði. Var þetta eitthvíðal annars <sup>þess</sup> sem formanninn  
gömlu höfðu tíðað og telid mar þá á áðru um þeir yfthi fró landi í  
myrðri og misjafulega göðu útlífi á morgni dags og sem þarinn hafði  
á landi brúgdigt. — Ég verð að vera fáður um sjóferðina, en ég gleyni  
aðrir þeirri sjóu er ég sá, þegar báturinn forð á fáru fadma þar lögð

~~á milli varbúðinni, þar sem tvö stípskapin leigdu saman í leiddhaldid.~~

~~Því sem við stóðum fastir á því einum og komumst hvort fram né  
 aftur fyrir ofsaróki og aðisgegnum bránum í allar hlíðar og gáfum engu  
 tilraun gæta til bjargar stípsbrotsmónum, sem voru að veltast í sjónum.  
 Var þetta í fyrsta stíffi sem ég sá manna farast svo norri landi, en  
 síðan, 1891 og 1897 forast tveir stíps sitt í hvert árið, með 10 manna  
 áhöfu hvort, á þess nokkruví björgum yrdi við komist.  
 \* Sigurður Grímsson frá Þorng og <sup>xx</sup>Torfi Vilhjálmsson frá Söndlu.~~

Því leidd að þástandum og sumardögurum var í nónd. Þá stóð ástíð  
 var bæði langt og strangt og manna voru að því mundi líma í  
 þástandagum, en þegar sá voru brást, hugþreyftu þeim eldri þá  
 en yngri voru með því, að vöðvatömu og breytingu á demum með fínt-  
 um, seym þeim, og það varð einmitt svo þá, eins og mi í ár, að vöðva-  
 áttan be yttist með fíntum. - Því varð milt en vöðvaðum.

Sumardögurum fyrsti 1881 hann yfir bjargar og fagnar og bránum var  
 lífi meira en svo um mögnum, að allir myndu að vera í góðum  
 af útskot yrdi. Vöðvaðum voru því vöðvaðum frumlangar og  
 strangar fram yfir há dög frá dag, en úr því tóku austan-  
 þörvum og útfallid af stárid, svo að sigilsloft var, að óhott  
 mundi vera að súa sér á öðrum máttum, sem sé, sumardagsþedum  
 og var það aftráid og öllum vöðvaðum vísad í bry.

Eins og enduráttur byrdi svo aðalháttid heldid með því að há dögis-  
 kaffi var drublid, allir "húttar" hálflyktir af bránum og kaffium  
 síðan hett í þá, lunnurum bornar fram í hinfötum síð í söðningar-  
 trogum og myndu þá/margir þá þegar det. kendir óða vel það, a. m. k.  
 í bili. Stundum síðar byrdi svo bórðhaldid, ymist með því  
 að grjóna vellingurum / með ~~húttum~~ og kaffibrotum ~~með~~

~~Þetta söðnum með grautnum~~ var étiu eða þó feitt sandasýpa með  
 með ósoðnum og alveg óstassan sé, aðri mjólk og mullum skanel  
 til útaláts, eða þó feitt sandasýpa með störru og hafslabrandi  
 eða þó franskanna kexi af einhverju strandinu, var borin fram á  
 listnum eða hinfotnum<sup>og trognun</sup> og hvort ed heldur var, áfu menn neyju sína,  
 glæði og klátir og kom vel saman á méðan.

Síðan voru bord hroðin og kom brennivínid. ómelt, og einn og  
 hver vildi þaga, með neyju skaffi og lunnnum við og við, langt fram  
 í hööld. Var þá orðid glatt í hjalla og þó mér sé á leið, og  
 mi notadi formáðvinnu feliþorid og kalladi einn og einn af há-  
 setum sínum út í stönum eða inn í el sínum til viftals við sig  
 og spævidi hann hvort hann mætti eigi vouta þess, ad hann vildi  
 veita sér þá ánegn, ad sitja með sér og sinnum þeltunum, "sumardag-  
 veiglu næsta vetur, en það vissu allir, ad sú spurning, of henni  
 var svarán jákandi, þyðdi hvort mér né minna en það, ad þá  
 hafði verið gerður órjúfandi og fullgildur samningur þeirra í  
 milltum um stípsráðningu nokka ár, en svo gat það mi hent sig,  
 ad hásetum hafði eitthvad annad í huga og hafði jáfu vel ráðid  
 sig hjá öðrum, ígnist vagna þess, ad honum líkadi ekki stípsvínid,  
 þótti formáðvinnu ekki négn listerium, eða ójóskinum, hásetar hans  
 klátir og hann svo illa mentur, ad þeir hefdu ekki gefad stjóðad  
 mesta stússannu í veidistæðinu í Kappróddi við hann allan  
 veturinn o.s.fv. og nú var mörgum þeim, er annars voru fá-  
 taladur og fjaslausir ella, létu min málkinnid og létu óspart  
 í ljósi meiningu sína og drögu ephert of né undan.  
 En stódi mi svo á, ad formáðvinnu vildi ekki háda einn eða annan

háseta til sín aftur, var sá hinn sami etlii skaddur til meins  
 vinfals vid hann um þá hluti, og varð þá vinfornandi háseti ad  
 fara i fjörnumar annarstodur og jafnvel bjóða sig fram, en þad þotti  
 meiri hneisa en svo, ad i hámalí vori haft. Vori stípsrímið goth  
 og eftirsóttarvert, var skágangur formannsins skammgóð háttar-  
 gleði og vonbrigði, er fyrir henni varð og þungar þögn.

— " —

A þvi ári er hvi mun hodi var ój i 16. ári, drotlafullur unglingur. Átti ój  
 eintrun félagsstaps og vinfundi margu, þau árin, með þeim ástau-  
 vissum mínum, á sama holti og ój var, og máttum eiginu orkar af óðum  
 sjá. Sunnandags hátíðin var ofur öllum hátíðum meiri og betri, og  
 i stað þess sjálfir ad neyta vins, vorum vid eigi vandríttis lajinn  
 þann, ad gleði og gamni, þvi vid geignum tíð in tíð og leitundum  
 vandlega eftir þvi, ad geta verið þar, sem glámmurinn og gleðin var  
 mest og margvíslogust, hávadium og drotlin mest. Og in geymdum  
 við ofur þad fram undir kvöldid, ad komu þangað, sem vid vissum ad  
 mist var um ad vera af þvi feli, en þad var i tíð þárdar i út-  
 godnum. Hann var alhinnasti órognmadrinn þar i þorpinu og hafði  
 um langt stéid haft forystuna i aflopinum austur þar, þennan dag  
 hafði hann - og þó naumast óvark - orðid þad á, ad drettka sig svo felltan  
 strax um morgunin, ad hann gleynði hásetum sínum og lét þá sitja  
 þess brjósta og breinvíns lausa langt fram i kvöldid og lá hann  
 ni steinsofandi i fleti sínu mestan hluta dagsins og mætti  
 etlii til borðhalds með þeim. Eijandi stípsins varð ad sjá um veigsum  
 og standa fyrir henni, en hann hafði líka orðid á: Hann hafði

~~og hafði ni á þessari vinnu sinni felið Godi breinvíns kúttum og allan lunninn undir stáa veind  
 og lét kvortvoggja inn i skonnum og standid lyklinn i sig, en sofnað frá vili samman.~~

afhent Þárdi allt sunnandagsbrannið og lunnurmar strax um morguninn  
 og Þárdur lest hvattveggja niður í listu sína, og stungid lyblumum í sig og sofnað  
 svo frá öllu sama. - Vitaulega var þetta þungbar rann fyrir háseta hans, sem  
 ni niður að lifa í bönþjörgum og brannið <sup>snúlið</sup> ~~laga~~ allan daginn, þangað  
 til formáður þeirra valnadi, undir höfðið, við illan draum og óblíðar viðstær  
 þeirri, en hann hafði svo grátt leidd <sup>um daginn</sup> ~~í þessu~~.

Það var synd að segja að hásetar Þárdar voru neinir vöðingar; upp og ofan  
 mátti einu þá segja að þeir voru allkunnir andlæðar, sem allt mátti bjóða og  
 var það mesta furða hversu vel þeir báru harm sinn í hljóði leugi vel þóman  
 dag og yfir höfud vnutánu brestu formanns síns, en þeir voru margir. Þófu  
 hásetanna noman og ein elski, sigt allra, en til er vísa ein frá þeim tínum, er getur  
 um mollika helga höfuðkappana, sem flestin áttu - eins og þeir niður margir  
 átti í þeim tínum - þessu ógodslof autu nefni. Þáfu formannsins er getid í  
 vísunni og hljóðar hin svona:

"Í barðanum húbir Þjarni loda, á betanum setur Rasi halli;

Þorvand náttúfu höldar hoda, hann er ei gefinn fyrir soall.

Við stýrid hangir helzt að vott hann heva Þárdur Þiddilsson"  
 Vísunnar hafa seini laga veid fleiri, því á stöðu <sup>hefði</sup> ~~var~~ einnig <sup>veid</sup> til að þeirra  
 Tísa í Selnu, Gísta löngu stálds, Þarna-Þeuga og þá eigi sigt  
 höfuðlídans Sigga séru-la, vottu ed einhverjum getid.

Hinn síasti mun hafa fengid viddur nefni sitt af því, að althit orðfok  
 hans var að segja "Sérdu lagsmáður!" sem vottu <sup>svor</sup> að latum ali þannig,  
 séru-la, enda mun hann namast hafa vottu að berja það fram á  
 annan eða stýrari hoth. <sup>sjálfur</sup> Theofilopi fjarlozd var Siggi séru-la  
 á að lifa einu og afar stot og allvel upphlæðum móhrakur, svo  
 dligur votti, að Sigvottur gauli Sigvaldason munu hafa ~~getid stöðid~~

1. "Stad þess", var vottu þessu "oft notad".



niðvíð að segja of sumardagsbrenni vni þvi er formanni þeirra hafði verið  
 falið of hann væð ní einu yfir, eins of áður er sagt, þá hafði þeim ein-  
 hverni voginum lagið það til þessan dag, að verða á vegi velviljadsa of orlátra  
 góðamanna, sem séð höfðu fyrir þessilegt sárustu þó þinum þeirra svo,  
 að þvi voru samisloga vel haldnir að vni föngnum of óðru, engu eitur  
 en áðvi of höfðu nozar byrgðir með sér til þess að nna vit, meðan þvi  
 höfðu samau, einir út of fyrir sig of jöfnuðu ágreinings mál ofri sín.

Þvi tókun sér bálfestu í fjörm bál formanns síns inður við sjó of  
 steildu svo við bálinn, að hann lá <sup>hlidinn of nýtkid brotinu</sup> brotinu ~~melanum samarku~~ inðri í  
 fjörm. Að þvi einu tókun þvi sér, göngu þvi" uppi í Stofhseyrar heidi,  
 þvi einu voru engar sethvir á honnar milli þeirra, of dvaldið þeim þar  
 svo lengi í laut einni, að menn fóru að gnypra í þvi sín á milli, að á-  
 stöða vori til að einhverji vori sendir þangað upp eftir, til að vita, hooðy  
 þá hefði ekki hent eitthvert slysid of yfir höfuð að steygnast eftir þvi  
 hvernig þeim tídi. Þvír menn voru sendir í leitina of það mátti ekki  
 seinnu a vera að þvi komu á veltvang, þvi þegar að var konid, lá Siggi  
 sérnu la ofan á Fusa í Selium, með ofinu, vonan sjálfstéidung í munu-  
 innum of var í óðaóm með að losa handhuyttan krefilium of hátsi  
 Vigfúsar, þar sem hann lá brosaudi út að eyrum under Sigga of sam-  
 kvinnadi sdringar-ordin ~~of stannuminnar~~ of manni hann nni til að  
 sýna manndóm sínum með þvi að nota þessmáttu sína of straffa, til  
 hvers er hann vildi. - Mennirnir aðstildu þá of fylgdust þvi síðan  
 með þeim heinu til bndar, þof fóru þvi Vigfús fór að hatta en Siggi fór  
 á hnotsto eftir einhverju" sem hann varstadi" þá í bili.

x  
 Fusi vildi róa út á hrognkalsa vat, en Siggi ekki.

Alveg fór þessi vísunir þeirra Sigurðar og Þorleifsar fyrir ofan gard og  
 néðan hjá okkur þremur á milli, og þótti okkur það illa farið, en  
 þegar við fréttum það, seint um kvöldið, þótti okkur sjálfsoft að leggja  
 á okkur fyrir höfuð málra og vátan og vita, hvort ekki væri einhverjar  
 stæntumar að vanta í Bárdar bíd um nóttina, því vel gæti skedd of  
 um vori þar eitthvað á seidi, en því svoa vel hefti þessi til um  
 daginn. Við komum í Bárdar bíd kl. 11 um kvöldið, en henni var  
 svo hátíð, að þeir stöf gólf voru við hosa hlid veggja, all bygg  
 þ. e. a. s. þeir meim lágu í hverju rúmi, nema inna stöf gólfum  
 að vestan vandin, en þar voru geymdir lóðarlausar, steinbloti og  
 annað dót, en stípsverjar áttu þangað lóðarlausar við í myrteinum  
 og komum okkur þar svo vel fyrir, að við sáum og heftum allt  
 það en framfór þar rúmi.

Því í biddimur og fyrir gæfli honnar var hörrumid og þar sat  
 ein fornadurinn fálkoddur undir rúmfótunum og mjó vata nader, en  
 í villur mjó, þyfla sofinu og uppblóginu af áhrifum sofsins  
 og vísins, með stórk frog milli fótá sér, fullt af lúmmum, en  
 hann faldi og hadaði <sup>við</sup> báðar hlidar sér, í misjafnlogu stótra stöflu  
 og sagði: „Þetta fór hann Gisti, 13 lúmmum, nei. elki nema 12  
 og þetta fór hann Þengi, 9 lúmmum, það er mjó handa honum  
 o. s. fr.“ Þólgarkesti eith var á stérumur fyrir ofan hann og áttu-  
 þetta klúmmum, með því sem í honum var - en það vissi enginn hve  
 mikið það var - sem hann hafði lóst midum um daginn. Engin stúma  
 þann var í allri biddimur <sup>9</sup> omur en sér, en þetta einu þertioljó  
 lagði frá sér, og nú var uppdælingin að byrja.

Fornadurinn leit fram á brúna og sá engan mann og svo hélt hann  
áfram að telja, en við, sem vorum í andabásnum, sá um <sup>við og við</sup> þóð og  
við einhverja vörn og hann all- fyrirferdamísla, brogða fyrir og  
þóðast höf og höf fram og aftur um brúna gölfis; það var Siggisérula.

Ögri Hallaði Fornadurinn sýðtum honi út í myrteid og  
spurdi ni heldur en elki myndulega, hvort nokkur <sup>sá</sup> mál  
sitt heyrta, er vildi aðstoda sig við að útdæla brúna vinnu og  
lumnumum, er ni vori tekið til stéttamedferdar. Og svo þótti  
hann við: "Hú, hvað er þetta! Erú þið allir dandir, dordinglarnir  
y/klar!" (svo sem hann álvad) "

"Ha? He-hei! Hei er <sup>serula</sup> <sup>12</sup> (heyrðist sovarad utan in myrterium)

"Eg er að hjálpa þér eitthvað, Þádur minn."

"Já, viltu áttu að hjálpa. Er hvað okki þú hjálpari?"

"Já, ég gæti ni tekið við minn - löggi ni minni!"

"Þeja, hann! Þádur þú með þetta til hans Frisa í Selium

"Ha? Socna margar lumnum? Er hann sefur, hann Frisi!"

"Söfn? - Hóad otli' ann sofi? Voktu hann þá!"

Siggi/Séinn fór báðum höndum um lunnur-lunnur og sagði bráandi:

"Guð laun! Guð laun, Þárdur minn!"

"Guð laun! - Þú átt ekki þetta. Hann Fúsi's Selim's þad. Kappidur þad?"

Siggi stauladist úr af stöð í myrkerinu og sagði svo: úr í loftið og á milli  
leid: "Gottu ekki sofnadur, Fúsi minn? Ha? Já, ég vissi þad. Þója,  
þad er gott; þad er á gott, Fúsi minn. Sofnu bara!"

og svo fór Siggi/Séinn að munda uppi í sig lunnurinn og gjórdi ekki  
fokari hitramis til að velja Fúsa í Selim að einni. — —

"Þója, Þárdur minn! Þetta fór úr vel, en á ég ekki að hjálpa  
þér eitthvað meira?"

"Já, vitandi að þú ert þad; en hóad ertu að éta strákur?"

"Eg? Ekki svo sumu neith; ég er elskert einn aðfa, en..."

"Já, þú ert þad; ég held þér liggja elskert á. Hann! Farnu  
með þetta til hans Bensu gamla og ettu úr elskert af þér, óþetta  
þetta."

"Hann Bensu? Hann, sem fór að sofnu strax á eftir gáttunum?"

"Þad er elski sattu! Voktu hann þá eða láttu þad á stöðunna  
hann, svo hann geti etid þad í fyrarnialid, Karlkustan."

og svo stauladist Siggi/Séinn af stöð aftur, en datt kylliflatu  
í gólfid og fór að kúna þad upp í gólfinn, sem hann misti niður.  
þad í jafuróðum.

"Hóad ertu að þarfast þarna strákur! Var kallad úr hörmum  
þad var elskert! Eg bara datt! - Eg meiddi mig elskert!"

"Dattu, óbermid þetta? Þad er elski hóst að nota þig til úsins."

"Hvar er hann Gisti? Eg þarf að fá innveru til að hjálpa mér við

Brennivín, því ekki degar þú til neins."

"Ó þú, Nándur minn. Eger bara ofurleikis klánda, því ég fékk ekki bragðið" fyrir en svo seint, eins og þú vissir, en ég gófi mí samt fékið við minn. Ég elki að taka við ~~þess~~ klánda, til að flyta fyrir - og hella því í hnallana hinnu drengjanna og fara þeim frá?"

Þú! Ertu vitlaus, strákur! Þú heldst st. eintrú! Þú, sem ert augo-  
fullur! Þú, það st. aldreis verda! Þú heyrir st. heldur að fara þeim frá sjálfur.  
En annars heldst, að þeir séu ekki ofgóðir til að selja frá?"

Þeir þú! Þú segir frá í fyrir formanni sínum og sagði, með nýj samþorandi  
áherslu og alvörni: "Já, en þeir sofa! Hver einn og einasti, Nándur minn!"

"Sofa þeir? Hvað elki þeir sofa? - Við stulnu mí sjá til, hooðfar, þeir  
sofa" - Og svo kalladi formáðurinn frá í lúðinu, svo þatt som honum lá  
honnur til: "Hverj þid þiltar! Erud þid sofnaðir? - Hverj þid! - Hverjig

er það, elki þid elki að þá Brennivínid yltkar í hvöld? Vaktid þid  
strákar! - Brennivínid! Viljid þid elki Brennivínid yltkar?"

"Há? - Brennivín! - Hvar var að kalla, Brennivín? - Há? Er þid áferðinni mínna?"

Þú þú flytti sér að svara og sagði: "Já, formáðurinn var að kalla! Elki þid elki að  
þiggja frá, drengir? - Það er alveg sjálfsgáf! Brennivínid, drengir! Það er til!"

"Þú, miltit ósköp! Erud þid með þad áferðinni mínna? Þú, ég held við þiggjann  
þad!" "Hvad vid er allur elkur og mí voru allir gláðvaktandi að st. frá fram

úr fletinu sínum, sumir að vísu hálfvaktir, þ. e. a. s. þeir, sem neit höfdu að þattu  
og hinir, sem hirtu höfdu þatt í því að leyfa og sér st. óna, áður en þeir dettu úr  
oda þá þeir, sem fleygt höfdu sér fyrir í allum fótunum, til þess að verda því fljúgandi  
til, ef þeir st. yldu verda vaktir nýj svarlega - í Brennivínid. Og mí rétti  
þeir allir fram, hver sínu hnall og updeilingu byrjandi á Brennivínin!

En þegar til Horn, var orðid sov elki á klánda, að það náði hvergi til,  
En þegar til Horn, var orðid sov elki á klánda, að það náði hvergi til,

ad allir gótu fengid árlausni: Sumir fengu smallinn fullan - þeir sem  
 fyrsti voru - aðrir hálfan small og margir elskert! Og nú lenti í háa  
 rífið úr of öllu samau: Skammirnar og ströfingirnir í hjólmunum höfðu:  
 "Er það úr amans sumariátid ad farma!" sögdu namu. - "Það fóð þú ad vera ad velja  
 of þeim til þess annar. Elskert breunivís til! Þú munt ad bida eftir þessu í allan dög  
 og svo er enginn drogi til!" - "Þú erud fullur samt!" Svad Þáundur  
 "Já, en það er elski þér ad þakka, h..... þitt, sem sofið hefir einu og blindfellt  
 kotta í allan dög og haldid fyrir of þeim öllu breunivísinn, sem vid of þeim ad  
 fá, og sem vid of þeim með réttu og þú ert úr þeim ad stela frá of þeim, svo vid  
 þitt, og dr elski sjálfur, svo ad enginn drogi er til." - Þetta er of þolandi! Vid viljum  
 þafa breunivísid of þar, strax í kvöld eða vid. ...."  
 "Eg vil engu er skammirnar heyr!" "Hjuggadi Þáundur til þeirra, snáfið þú í of þeim of þer  
 by stéinþegid þú einu og dauðskornir hákarlar!" - - -  
 - mulldrúdu þeir svo hver vid annan: "Þetta þýðir elskert, þú ert, það er elski til;  
 en hvort vid stulnum elski. ...."

Siggi hafdi stéinþegid allan tímann og elski annad gert en ad létu til þeirra þekt -  
 annar með angíadu - vandredabrosi. Þetta, er allir voru þagudir, herti hann  
 upps hugann, gæti til formanns síns, laut iudur ad honnu og hvistadi ad honnu:  
 "Keydu, Þáundur minn! Hér dattur elski í þygg ad fara frá þér; þótt allir fari, verð ég - en,  
 en - góti of elski fengid soþann minnu í kvöld? Það er elski laut vid ad of sé daltid  
 lasinn, en það lattu of þitt, of of þer. ...."  
 "Þóttu stráttur! - Engu droga, þú en í fyrri málið! Snáfiðu í of þeim!"  
 Siggi kvætti samau, eula hafdi Þáundur lútfann heid lau - og Siggi drogu ad  
 setar of þer gólfinn og sagdi, einu og vid of þer sig: "Það var leidindroft ad farma! - Eg  
 er kvæddur min ad of gæti bara elski soþad í of þeim! - Eg er svo stráttur lasinn,  
 ad of verð létu of þer dauður í fyrri málið; en mig lúggadi ad smallek á minnu - adur. ...."  
 "þóttu minnu - adur - en - of - dæg. ...."